

Virginia Woolfová: *Paní Dallowayová* (1925)

Podklady k přednášce. Optimálním základem je četba celého románu – oproti ostatním titulům kurzu má tu výhodu, že kniha je tenká...

I. Anonymní ukázky pro vstupní srovnání způsobu vnímání skutečnosti
(doporučuji vytisknout a volný prostor využít pro vlastní poznámky)

Bylo nejčasnější jitro před východem slunce. V prostranných a stojatých ulicích jako by zbyl soumrak včerejšího dne a ozřejmoval černě bílým světlem bez záře i stínů řady domů, které měly ještě všechny oči zavřeny. První elektrický vůz nevyjel posud z remízy. Uprostřed širých tříd metaři pracovali jako ve velikém bytě. Obecní zahradníci šli do městského sadu s hráběmi a sekačkou. Bylo před denním představením a zatím pracovali kulisáci. Po ulicích vonělo čerstvou tiskařskou černí. Roznašeči novin a lepiči plakátů rozcházeli se městem s balíky živého papíru, na kterém osudy pěti zemědělců posud neoschly. Kavárny se otevíraly do číperného vzduchu a v jejich vchodech objevovalo se po sklepníkovi, mnoucím si ruce.

(1975: 36)

A odevšad, byť bylo ještě časně, se ozývalo tlučení, klapala kopyta klusajících poníků, ťukaly kriketové pálky; kriket, dostihy v Ascotu, pólo v Ranelaghu a všechno to ostatní, zahalené jemnou pavučinou šedomodrého rána, které je s postupem dne vypustí, na trávníky a hřiště postaví poskakující poníky, jejichž přední nohy jen tepnou o zem a zase vyletí do vzduchu, ty vířící mladíky, smějící se dívky v průsvitném mušelínu, které protančily celou noc, a teď už venčí své směšné chundelaté psíky; a už teď, v tuto hodinu, rozvážené staré dámy vyrážely v automobilech vyřizovat cosi tajuplného a prodavači ve výlohách rovnali a leštili šperky s diamanty, nádherné staré smaragdově zelené brože z osmnáctého století [...]. (2004, 6-7)

„Kluci a pepíci, kteří vojákům ubíhali pochodem po boku, se cvrkli, prostovlasá děvčata zavěšena po dvou odcházel, některá těhotná žena těžce dosedla na lavici; jen trochu vůně nové vrzající kůže a cigaret, takové mužské vůně zbylo po vojácích. K večeru přijížděly bramborové vlaky. Stádo postupující těsným východem se potmě nenávidělo [...]; a když náhle některá z těch postav objevila se v světle škrtnuté sirky chodcovy, v tu chvíli vás napadlo, že bůh stvořil z hlíny člověka. A v každou hodinu vycházeli z nádraží vojáci, *kteří už tam byli*“ (1975, 23)